

Taneční

A PODLE KOHO SE TANČÍ U VÁS?

nova

SERIÁL JIŘÍHO VEJDĚLKA
od 4. října každý pátek

Taneční

Monika (Jitka Ježková) a Oldřich (Saša Rašilov) spolu kdysi vyhrávali taneční soutěže. A i teď ve společném manželském životě Monika tančí přesně podle toho, jak ji Oldřich vede. On totiž vede rád. Vždy a všude. Takže když s Monikou začne pořádat taneční pro středoškoláky, je ve svém živlu. Zato Monika toho začíná mít dost. Už ji nebaví pořád skákat podle Oldřicha a jeho matky (Dana Kolářová), která mu přizvukuje. Situaci nepomáhá ani Moničin bývalý partner (Roman Zach), který o ni zjevně stále stojí. A když se do toho vloží ještě Moničina svobodomyšlná sestra (Hana Vagnerová), začne jít opravdu do tuhého. Vypadá to, že pokud se Oldřich své role tanečního a životního mistra nevzdá, nebude mít brzy nejen s kým tančit, ale možná ani žít.

„Svět je plný příběhů a návodů, jak najít lásku. Ale jak ji udržet, to už vám nikdo moc neřekne. Scenáristka Ivana Hokrová si tu práci dala. Přináší příběh manželů, které kdysi spojila vášeň pro tanec, ale roky společného života a výchova dvou dětí způsobily, že dnes jeden tančí sambu a druhý valčík... Oba musí zjistit, že nic není samozřejmost. A nejméně ten druhý.

Režisér Jiří Vejdělek je jedinečnou zárukou, že se u Tanečních budeme bavit. Už jen proto, že spoustu vztahových chyb, které dělají Oldřich s Monikou, důvěrně známe.

Diváci v Tanečních dostanou pozitivní seriál do neklidných dob. Plný elegance, tanečních čísel a zahraničních i českých hudebních hitů let nedávných i dávno minulých. Seriál o nejobyčejnějších, a přitom nejdůležitějších věcech, vyprávěný s úsměvem a nadějí v dobrý konec.

Takže, prosím, dámy a pánové, zadejte se!”

— **Matěj Podzimek**, kreativní producent TV Nova

Scenáristka Ivana Hokrová

„OD LIDÍ, KTERÝM JSEM
DÁVALA ČÍST SCÉNÁŘE,
JSEM SLÝCHALA, ŽE JSME
BYLI U NICH DOMA“

Režisér Jiří Vejdělek

„CELÉ TISÍCILETÍ MĚLI
PRAVDU MUŽI, TAK
KDYŽ SE TO NA CHVILKU
OBRÁTÍ, TAK SI MYSLÍM,
ŽE TO USTOJÍ“

Chodili jste do tanečních?

IH: Chodila jsem, ale vzhledem k tomu, že jsem měla tehdy čerstvou známost, tak jsem tomu chození upřímně moc nedala. To se musím přiznat.

JV: Já to měl trochu naopak. Chodil jsem do tanečních, abych ulovil čerstvou známost. Marně. Tak jsem se pokoušel alespoň o ten tanec.

A naučili jste se tam tančit?

JV: Odjakživa tančím velmi špatně a velmi rád. Na tom nedokázaly ani taneční nic změnit. Mám rytmus v těle, což samozřejmě vůbec neznamená, že je to ten samý rytmus, ve kterém zrovna hraje kapela.

Vy jste ho někdy, Ivano, zažila při tanci?

IH: Zažila, ale raději pouze z dálky. Jirka tančí s obrovským drivem a vášní. Koneckonců to uvidí i diváci v posledním dílu Tanečních, kdy se Jirka rozhodl povznést nadšení ve scéně posledních tanečních na vánočním večírku. Myslím, že všichni herci na to dodneška vzpomínají.

JV: To já na natáčení občas dělám, když už je ta únava velká a morálka herců a štábu odpadá, vletím tam v malé roli. Ono to všechny strašně nakopne, protože když mě někdo vidí tančit, tak se vždycky zaplní celý sál, protože už se nikdo nestydí a ví, že může tančit naprosto volně.

Ivano, vydržela vám ta známost z tanečních?

IH: Ano. Tato známost ten seriál stříhala a produkovala. Je to můj manžel.

Jak vznikl námět na váš seriál?

IH: Mě vždycky tanec zajímal,

JIŘÍ VEJDĚLEK
je komerčně jeden
z nejúspěšnějších českých
režisérů. Jeho filmy přivedly
do kin miliony diváků.
Od jeho filmového debutu,
legendárních Účastníků zájezdu,
uplyne letos už osmnáct let.
V posledních letech se do
diváckých srdcí zapsal zejména
hity Poslední aristokratka
a Aristokratka ve varu.

IVANA HOKROVÁ
je scenáristka, pro kterou
jsou Taneční jejím debutem.
S Jiřím Vejdělkem je poji
dlouholeté přátelství. Její muž
Ondřej Hokr je Vejdělkovým
dvorním stříhačem.
Seriál Taneční nejen stříhal,
ale i produkoval.

a to z toho hlediska, jak je tam nastavená mužská a ženská role. Poměrně jasně a z mého pohledu pro ženy poměrně nevýhodně, protože žena je vedena a musí poslouchat. Připadalo mi zajímavé to porovnat s tím, jak to máme dnes ve vztazích, kdy se dynamika mezi mužem a ženou poměrně dost vyvíjí. Tak jako v tanci, tak je to i ve vztazích ve spoustě rodin tak nějak zakonzervované a jakýkoliv pokus o to, aby to bylo jinak, může být docela složitý. U nás doma jsme partneři, to znamená, že se na věcech domlouváme, případně se střídáme v tom, kdo je silnější. Myslím si ale, že bych nemohla být v rodinném životě vedena.

JV: Já se znám s Ivankou i Ondřejem (pozn.: producent a stříhač seriálu Ondřej Hokr) dlouhé roky, protože spolu stříháme a teď jsme spolu i produkovali. Známe jejich soukromí a Ivana to myslím říká velmi přesně. Pozoruji, že Ondřej vede, ale přesně podle toho, jak Ivanka chce. Takže to mají docela rozložené.

IH: V tvém soukromí to bude určitě lepší.

JV: Mně se líbí to tradiční rozdělení, a to že muž při tanci vede. Já zásadně vedu, ale ve všech případech tančím mnohem hůř než ta žena a doma, v soukromí, je to podobně. Jsem takový sympatický dominantní macho, který dává ženě tolik prostoru, kolik si... Ne, to si dělám samozřejmě legraci. Myslím, že ta diskuze, která se vede v Tanečních, je tematicky o tom, co pojmenovala Ivanka. O tom Taneční jsou, o kráse tance, ale také o rozdělení rolí v páru. Tematicky tak seriál nakousává problematiku toho,

jak si ty kompetence do budoucna muž se ženou rozdělí.

Můžete být tedy konkrétnější a říci, o čem Taneční budou?

IH: Taneční jsou o rodině, takové té typické. Maminka, tatínek, děti v pubertě. Bydlí s nimi ještě tchyně, tedy maminka toho muže, a kromě toho, že mezi sebou mají takovou specifickou dynamiku, jak už to tak v rodinách bývá, tak k tomu ještě vedou taneční kurzy. Otec navíc trénuje dceru v latinskoamerických tancích, takže právě to, co jsem zmiňovala, ta dynamika rozdělení rolí, se tam trošičku bije. Kde je to v tom tanci, kde je to v životě. A pak je tam samozřejmě spousta dalších charakterů. Všechny mají něco společného s tanečními nebo soutěžemi, takže se to točí kolem tance. Ale je to především o těchto lidech a jejich vztazích.

Vybírali jste herce i podle jejich pohybového umu? Co hlavní dvojice, tedy otec rodiny v podání Saši Rašilova a maminka, kterou ztvární Jitka Ježková?

JV: Byl to základní předpoklad pro role. Jitka se Sašou se okamžitě ukázali jako věrohodný pár, kde ten muž je jaksi automaticky dominantní a ona je ta, která se o všechno stará a zajišťuje mu zázemí. On jí dává prostor v kuchyni a nechává jí starost o domácnost a je ukázkově nevděčný. Během toho seriálu dojde Jitce Ježkové trpělivost a náležitě se s celou rodinou emancipuje. Takže to jsou role, které jim velmi slušely, a samozřejmě museli tančit. V tom to bylo výjimečné. Nemůžou předvádět jen perfektní herecký výkon, který se od nich čeká, ale musí předvést i skvělý výkon v tancích. Cvičili na to dlouhé měsíce. Velmi pilně. Věřím, že tuhle výjimečnost diváci

ocení, protože je nevídané něco takového zvládnout.

Takže tančili a trénovali spolu?

JV: Samozřejmě. Pod laskavým dohledem choreografky. Natáčení seriálu trvá určitou dobu, takže ti lidi se musí snést a vyjít si vstříc, a to jak herecky, tak v tom tanci. Myslím si, že jim to oběma velice ladí.

Pro vás, Ivano, je seriál debutem, Jiří Vejdělek zase natáčel seriál před velmi dlouhou dobou.

JV: Je to tak. Ten poslední, co jsem točil, byl mimochodem taky trochu s taneční tematikou, protože já mám prostě tanec velmi rád a tančící žena je pro mě ještě svůdnější, než když netančí. Člověk by řekl, že to nejde, ale při tanci to lze. Takže když mi Ivanka o tom námětu říkala a pak mi ho poslala, byl jsem nadšený. Cítil jsem v té látce velký potenciál a jsem

hrozně rád, že se toho štáb i herci ujali s takovou vervou a šli do toho opravdu až na krev, někdy až do úplného vysílení. Diváci se na ty výkony můžou těšit.

IH: My se s Jirkou známe už mnoho let, především kvůli tomu, že můj manžel pro něj dlouhodobě střihá, už ani nevím jak dlouho, a často-krát se stalo, že když Jirka připravoval svůj nový projekt a psal scénář, měla jsem možnost se do něj podívat. Případně jsem přišla s nějakými připomínkami. Když to teď vypadalo, že to někam povede, tak pro mě byl Jirka jasná volba. Věděla jsem, že velmi dobře cítí tanec a že ho rád natáčí a také

že všechny ty věci, u kterých jsem doufala, že budou vtipné, tak je natočí tak, že vtipné opravdu budou. Zároveň mi připadalo zajímavé donutit ho natočit, co by sám od sebe nikdy nevymyslel. Ať už jde o dynamiku vztahů nebo to, jak jsou tam muži a ženy zobrazováni. A samozřejmě jsem na to trochu brala ohled, aby netrpěl. To natáčení nebylo samozřejmě zas tak radikální, ale tahle věc mi na tom přišla zajímavá.

JV: Ivanka mě v tomhle vnímá trochu vyostřeněji, protože já mám takovou tendenci bránit slabé, a proto někdy bráním muže jako to slabší pohlaví. Ale mně nevádí podívat se na věci i z druhé stránky. Ivanka vše samozřejmě vidí víc z ženského pohledu a mě zajímají zprávy z toho druhého břehu, tedy jak to vidí ženy. Musím se z toho nějakým způsobem poučit a myslím si, že při psaní scénáře jsem ji docela chválil, a jsem rád, že jsem byl u toho a nezvrhlo se to v nějakou přehnanou kritiku mužů, protože co se na takové bytosti dá vůbec kritizovat. Výhodou ale je, že z mužů se dělá dobře legrace. I Saša Rašilov tohle přijal a myslím,

že mnohdy toho, jakože nemožného machistického dominantního chlapa hraje s určitou roztomilostí. A Jitka je tady velmi sympatická na to, aby působila jako nějaká strašná fúrie, která se najednou jako by zbláznila a chce doma razit jiné věci a pravidla. Mám za to, že ani ti muži nejsou v tom seriálu úplně hajzlové a ani ty ženy nejsou úplně dokonalé. Na každém je něco, čemu se můžeme zasmát, tedy tomu, že takoví jsme. Věřím, že muži se v tom uvidí a dívat se na to mohou úplně všichni. Kromě mé ženy. Té to pouštět nemůžu. Viděla kousek, nějakou scénu se Sašou Rašilovem, a pojala podezření, že Ivana toho machistického blázna

psala podle mě. Takže doma to musím zatrnout, protože by to nedělalo dobrotu.

IH: Oldřich (postava Saši Rašilova) není podle nikoho, koho znám. Spíš jsem vycházela z toho nastavení, co jsem popisovala na začátku, i nějakých věcí, které jsem slyšela z vyprávění, když jsem studovala na to, abych to mohla napsat, a zjišťovala si o tanci co nejvíce. Zajímalo mě třeba to, jak se v tomhle oboru chovají trenéři. Pár Jitky a Saši také kdysi soutěžil a trochu se zabetovali v těch svých rolích, v tom, jak by to mělo vypadat. Samozřejmě jsou tam nějaké dílčí inspirace, ale ty postavy nejsou podle nikoho. Na-

opak. Kdykoli jsem měla pocit, že už se příliš pokládám do někoho, koho znám, tak jsem od toho utíkala.

JV: Ty postavy nejsou podle nikoho konkrétního, ale téměř každý se v nich pozná.

IH: Přesně tak. To jsem slyšela i od lidí, kterým jsem dávala čist scénáře, takové to: „Vy jste byli u nás doma.“ Tak doufejme, že to tak budou vnímat i diváci.

JV: Pozor, nerad bych Tanečními způsobilou nějakou velkou ženskou revoluci. Doufám, že přesvědčíme ženy o tom, jak jsou muži perfektní a dokonalí a skvělí.

To je poselství toho seriálu?

JV: Moje snaha. Ivanka to velmi vyvažovala. Myslím, že takhle jednoduché to není ani v životě. Takové to přetahování, kdo je na tom hůř a kdo má pravdu, je velmi složité. Celé tisíciletí měli pravdu muži, tak když se to na chvíli obrátí, tak si myslím, že to ustojí.

IH: Souhlasím úplně se vším, co Jirka říká.

Vy sama jste matka tří dětí. Šla nějaká inspirace odsud?

IH: Musím říct, že byly dny, když byly děti doma, že jsem měla klid na psaní v kuse i celých sedmnáct minut. Tuhle profesí jsem si zvolila, abych mohla pracovat z domova. Netušíc, že to ve výsledku vypadá trochu jinak, než jsem si představovala. Děti hlavně hodně fandí podle toho, v jaké fázi puberty se zrovna nacházejí. Ty, které jsou v té vyšší,

mi trochu sloužily jako inspirace pro pubertáky v seriálu. A ty v nižší fázi puberty jsou velké fanky a každý díl hned potom, co byl sestříhaný, musely okamžitě vidět. Byly se i podívat na natáčení a fakt si to užívaly, ale je fakt, že během psaní jsem pro ně byla v podstatě nedostupná, tak to pro ně samozřejmě bylo nepřijemné.

JV: Skloubit to všechno pro Ivanku samozřejmě nebylo snadné. My jsme v podstatě museli udělat, kromě natáčecího plánu, i plán pro jejich domácnost, aby Ivanka měla občas prostor psát. Hodně pomohl Ondřej, její muž, který to musel samozřejmě sladit s tím, aby plnil své povinnosti producenta, potažmo střihače.

Co postava Romana Zacha? Zmotá tím příběhem?

JV: Já myslím, že příchod dvou-

metrového muže s charismatem Romana Zacha zamíchá vším, když kamkoliv vejde. Mám za to, že jakýkoliv muž se musí mít vždy na pozoru, a když se ten muž příliš točí kolem jeho ženy, tak by měl být obzvláště pozorný. Saša to samozřejmě přijímá se stoickým klidem, ale uvnitř i na povrchu to nakonec vře. Ale jak to dopadne, to pochopitelně neprozradíme.

Další výraznou postavou bude tchyně v domácnosti, maminka postavy Saši Rašilova, kterou ztvárnila Daniela Kolářová.

JV: Aby to postava Jitky Ježkové, jako ta ústřední ženská, neměla snadné, tak jí tam Ivanka šoupla do domu i tchyni, aby podporovala jejího manžela. Tu roli jsme obsadili paní Kolářovou, která se toho samozřejmě ujala skvěle, a troufnu si říct, že zahrála tu tchyni tak, aby byla náležitě nesnesitelná, ale ne

nepochopitelná a neživotná. Takže nejhorší na ní je, že si můžeme říct, že ona má sakra nakonec ještě pravdu. Dokáže místy získat sympatie a pochopení.

IH: Já jsem se snažila všechny ty postavy psát tak, abych byla schopná je pochopit, abych věděla, v čem mají pravdu. Takže i když u této tchyně není způsob, jakým řeší problémy, úplně takový, jaký bych zvolila já, myslím, že to

k té postavě sedí. Většinu doby jí naprosto rozumíme.

JV: Proto spolu můžeme myslím dobře spolupracovat, protože tohle vždycky razím i já. Když jsou tam postavy, které jsou sympatické nebo i nesympatické, tak já je jako režisér chci všechny chápat a myslím si, že chvílemi chci za ty negativní i kopat, aby je mohli diváci pochopit a podívat se na věci z jejich úhlu pohledu. Nemám rád

ty jednostranné přístupy, jakože tam máte záporáka a je prostě záporný.

A co postava sestry Jitky Ježkové, kterou ztvární Hana Vagnerová?

IH: Je to žena, která to má hozené jinak.

JV: Je to divoška, proto Hanka Vagnerová. Ukazuje tam, spolu s Jitkou Ježkovou, ten mnohdy

komplikovaný sesterský vztah, kdy jedna si myslí o té druhé, že byla protežována, a ta druhá si myslí, že to bylo přesně naopak. Je to taková ta ženská třenice, když jsou v rodině dvě sestry. Já jsem měl dvě sestry, byl jsem mezi nimi, takže jsem často ty šarvátky trochu soudcoval. V tomhle jsem jako režisér docela chápal, o co tam jde, a holky taky dost dobře věděly, o čem to hrají.

V seriálu se také objeví velké množství nových hereckých tváří.

JV: To je vždy moje velká ambice. Mít herce, které znáte a kteří jsou fantastičtí, a nabídnout jim roli, kterou nehráli a která by je bavila. Už za sebou mají tolik rolí, že objevit něco úplně nového není úplně snadné. Potom, na druhou stranu, jim dát jako protiváhu herce, kteří se od nich tak trochu učí. Začátečníci. Vnásí do toho něco živého a něco nového a překvapují člověka v tom, jak tu věc pojmu. A diváci je neznají. Takže je to nové i pro mě jako režiséra a myslím si, že tady jsme udělali hned několik zázračných objevů. Co diváci v Tanečnících uvidí, v rolích, jak říká Ivanka, pubertáků, tak to je velká věc. Třeba Anna Marie Fučíková, která hraje dceru Jitky Ježkové, bude oslňující nejen jako tanečnice, v čemž se strašně zlepšila během příprav, ale i jako herečka. Já jsem ji obsazoval jako neherečku, dokonce jako čtrnáctiletou. Herecky rostla. Je to těžké, když si představíte, že herci jako ona přijdou na plac poprvé, je tam velká nervozita, velké rozehvění, a ještě jsou ve scéně vedle tak zkušených herců, jako je Saša, Jitka nebo paní Kolářová. Ta nervozita tam je, je třeba je uklidnit. Musí být, jako všichni, v bezpečí. Tihle začínající herci odevzdali, co umí, a myslím si, že u většiny z nich bylo vidět už během natáčení, jak stoupají, co se týče zkušeností. Na tom natáčení byla příjemná atmosféra, ale ne takové to: „Ha ha, sešli jsme se tady jako parta,“ to bych nepřipustil, ale všichni doslova dřeli, a to jak v těch tancích, tak v tom hraní. Strhlo to s sebou všechny, a pak i kdyby se náhodou někdo chtěl trochu poflakovat, tak nemohl.

Vy dva jste už dlouhou dobu přátelé...

JV: Tak to musí být. My jsme se snažili, abychom si spolu mohli zatančit i při té práci, abychom se v tom vedení střídali a aby to fungovalo. Kdybychom si šli po krku, tak to nikdy nemůže dopadnout dobře. To by nefungovalo.

IH: Já jsem zvyklá na všechny ty Jirkovy vtipy a Jirka už je taky zvyklý, že některé fórky přede mnou ani neříká. Víme, kde každý z nás stojí a kam je to ještě OK a kam už ne.

JV: Já klidně přestřelím a pak to zase srovnám. Víte, když děláte legraci, tak vždycky riskujete, že trochu přestřelíte, ale zjistíte to až v ten moment, kdy přestřelíte. Jakmile byste se moc krotili, tak byste si nezastříleli. To prostě nejde. Občas nějaký fór nepadne na úrodnou půdu, nicméně já si myslím, a to je snad i v Ústavě, že mám jako člověk právo na blbý fór. Máme právo na štěstí a občas na nepovedený fór, ale je důležité, aby v tom seriálu zůstaly jen ty povedené.

IH: Oba jsme se snažili, aby to mělo víc vrstev, a každý si tam může vybrat tu vrstvu, která mu vyhovuje. Určitě je to hodně hezké na povrchu, ale zároveň se můžete zamyslet nad tím, že tohle znáte, tohle vám vyhovuje nebo nevyhovuje anebo že jste rádi, že zrovna tohle neznáte. Třeba to nějaké lidi povede k tomu, že půjdou tančit. Víím, že někteří lidé ze štábu šli po natáčení třeba na taneční kurzy pro dospělé, že je to taky chytlo. Takže si myslím, že je to balíček všeho možného, a věřím, že si tam každý vybere, co mu bude vyhovovat.

JV: Myslím, že se do seriálu podařilo otisknout to, co Ivanka na začátku chtěla, i to, co jsem chtěl já. Když jsem si přečetl ty úvodní stránky, které mi poslala jako námět, pamatuji si, že to bylo v noci, tak jsem celou noc nespál. Vybavoval jsem si, co jsem v tanečnících zažíval, a myslím, že si to vybaví i diváci. Mohou zavzpomínat na své taneční nebo mohou dostat chuť na ně zajít. Třeba i ty pro pokročilé. A myslím si, že ten seriál je zábavný, elegantní a že má svůj taneční půvab. A že se to přeneslo i do scén, kde se netančí. Myslím, že to může otevřít diskusi mezi muži a ženami, abychom se konečně trochu líp dohodli, jak si ten svět nově rozparcelujeme. To parcelování, co tady bylo, už nejspíš nevyhovuje. Doufám, že to uděláme v klidu, bez nějakých zbytečných třeskutých bitev, a že to uděláme se stejným nadhledem jako ty postavy v Tanečnících.

Saša Rašilov, Oldřich

„JSEM UPŘÍMNĚ ZVĚDAVÝ,
JAK A KAM SE SYMPATIE
DIVÁKŮ BUDOU PŘIKLÁNĚT“

Na co se diváci v Tanečních mohou těšit ve spojení s vámi?

Moje role, Oldřich, je muž středního věku žijící ve středně velkém městě, který kdysi se svojí ženou Monikou tvořil úspěšný taneční pár, a to i v soutěžích ve společenských i latinskoamerických tancích. Zároveň jsou dědici tradice ve své rodině, protože tanečním mistrem byl jeho tatínek. My ten příběh začínáme ve chvíli, kdy to vypadá že se té taneční školy bude muset Oldřich znovu ujmout, a to i s Monikou, kterou hraje Jitka Ježková.

Oldřich je hlava rodiny, která ráda vede. Jste takový i v osobním životě?

Já bych řekl, že ani moc ne. Rozhodně takovými skoro až despotickými sklony, které má Oldřich, určitě netrpím. Jinak tančím rád a je to na mě doufám znát. Poté, co jsem učinil velmi intenzivní zkušenost v jedné taneční soutěži, jsem o několik let později šel na casting pro roli tanečního mistra. Tím se mi potvrdilo, že jsem na ten tanec nejenom nezanevřel, ale že jsem

to bral jako takovou výzvu, jestli si z toho ještě něco pamatuji a jestli mi něco z toho bude k užitku. A tu roli jsem dostal, takže to k něčemu evidentně bylo. Moc jsem si to natáčení užil.

Jaká byla příprava?

Měli jsme tréninky, se kterými jsme začali téměř třičtvrtě roku před natáčením. Nebylo to v takové intenzitě, jako když se potom to samotné natáčení blížilo, ale trénovat jsme museli.

A jak se vám hrálo s nastupující hereckou generací a vaší seriálovou manželkou Jitkou Ježkovou?

Mladí tam nejenom intenzivně tančí, ale také řeší svoje vztahy. Milujou se a perou. A tančí samozřejmě mnohem lépe než my dva. Takže jsme mohli tak trochu dělat ty starší a zkušené, co už moc nemusí, ale jen říkají „hezky, dobře, správně děti.“

Jitčina postava (Monika) žádnou charakteristiku nepotřebuje. Stačí tu ženu jenom vidět ve spárech

tohoto despotickeho manžela a jejich dětí, které jsou sice rozto milé, ale chtějí všechno, a hlavně to chtějí samy pro sebe. Což je ovšem v tomhle věku naprosto normální. Uprostřed toho, chtělo by se říct, že kraluje, ale spíš se to zoufale snaží všechno držet pohromadě právě ona, Monika. Já jsem upřímně zvědavý, jak a kam se sympatie diváků budou přiklánět, protože já bych byl pro Oldřicha exkomunikovat, pokud bude mít seriál další pokračování. Tam už by měl být přibitý na zdi jako předložka, ta ubohá žena bude mít pak konečně klid.

Na tom seriálu se mi líbí ona paralela s tancem, kdy to povolání nebo chcete-li zaměstnání, které vždycky nějak musí být přítomno, tak v tomto případě je hodně výrazné a těm lidem zasahuje přímo do toho života. Tím pádem se dá říct, že vlastně stejně jako ten život, tak i ten tanec je chvílemi dřina a otrava. Ti lidi spolu nemluví i když jsou si nejbliž, ale nakonec to ve výsledku vždycky krásně protančí.

Jitka Ježková, Monika

„KDYŽ UŽ CHCETE
NĚCO ZMĚNIT,
TAK JE POTŘEBA O TOM
MLUVIT A NEOČEKÁVAT,
ŽE TEN DRUHÝ
JE VĚDMA“

Na co se v Tanečních můžeme těšit?

Na mě, Sašu a krásné mladé lidi, naše seriálové děti. Máme je tak hezké, a tak šikovné! Bude tam i nějaký tanec. Nejenom taneční, což je prý náš československý unikát, ale navíc i soutěžní tance a lekce pro ženy. A taky tam budou rodinné problémy. Nejen naší generace, aby to nebyla taková nuda, ale bude to i o těch generacích nad i pod námi. Mohlo by to zajímat hodně lidí.

A vaše postava Moniky?

Já mam pro ni takové jméno: „Ultrasympatanda“. Doufám, že jsem tomu scénáři dostála. Jestli to tak nedopadne, tak je to moje chyba, protože takhle byla napsaná. Nechtějte vědět, jak jsem si nazvala roli Saši. Nakonec z toho ale vychází strašně dobře, něžně a roztomile a o tom to přesně je. Já bych Tanečním klidně přidělila takové motto, a to že když už chcete něco změnit, tak je potřeba o tom mluvit a neočekávat, že ten druhý je vědma. Berte to ale tak, že ve finále nějak všechno dobře dopadne. Mimochodem, ta paralela tancem je hrozně zajímavá a moje postava to tam často říká: „vede muž“. A to teprve uvidíte!

„VÁŽNĚ JSME SE SNAŽILI,
KDYŽ JSME TOČILI TANEČNÍ
SOUTĚŽE, TAK TO BYLO
FAKT NÁROČNÉ, JELI JSME
HODINY V KUSE,“

— říká vycházející herecká hvězda **Anna Marie Fučíková**

Daniel Žižka ji doplňuje —

„MÁ POSTAVA V SERIÁLU
SVÁDÍ SOUBOJ S VLASTNÍM
EGEM A V PRŮBĚHU SE
UČÍ SPOLUPRÁCI A VNÍMAT
TO, ŽE NENÍ CENTREM
VESMÍRU.“

Koho v Tanečních hraje?

Anna Marie Fučíková: Olivie je hrozně pracovitá a zamilovaná holka, někdy až trochu naivní, ale je hrozně milá a strašně by se pro všechny rozdala. Snaží se pomáhat své seriálové mámě Monice (Jitka Ježková) a zvládá všechny ty těžké situace. Na diváky čekají i nějaké ty rodinné trable, takže tím vším si budu muset projít. No a pak také ten soutěžní taneční svět, tam toho na Olivii čeká opravdu hodně.

Daniel Žižka: V Tanečních hraju Jakuba. Přijde mi, že v seriálu svádí souboj s vlastním egem a v průběhu se učí spolupráci a vnímat to, že on sám není centrem vesmíru. Myslím, že je to v nitru hodný kluk, ale možná to tak někdy úplně navenek nemusí vypadat. Je to takový vnitřní souboj, který vyvěrá na povrch.

Jde o vaši první zkušenost před kamerou?

Anna Marie Fučíková: Já jsem točila zatím jen reklamy a videoklipy, ale se seriálem je to moje první zkušenost. To natáčení bylo náročné, hlavně časově, ale jsem za něj hodně vděčná a zejména za to, že tohle mohla být moje první zkušenost. Potkala jsem tam velkou spoustu skvělých herců, od kterých jsem se mohla učit, což bylo naprosto úžasné.

Daniel Žižka: Já jsem natáčel poprvé, když mi bylo čtrnáct nebo patnáct. Tohle je moje první větší spolupráce s televizí a moc jsem si to užil. I ten proces přípravy. Hodně se o nás postarali i co se týče tanečních tréninků, choreografka nám dala skvělou přípravu. Zkrátka jsme měli i čas si povídat o postavách a přemýšlet o nich. A to i se

scenáristkou Ivanou Hokrovou. Zjistili jsme od ní, jak je vidí, jak si je představuje a myslím, že to bylo naprosto super.

Tancovali jste jako o život?

Anna Marie Fučíková: Rozhodně. Vážně jsme se snažili. Když jsme točili taneční soutěže, tak to bylo fakt náročné. Jeli jsme hodiny v kuse, a to byl pro nás s Danem velký boj, ale strašně jsme si to užila.

Daniel Žižka: Byl to boj. Já jsem měl malou výhodu v tom, že jsem ty latinskoamerické tance dřív dělal, ale od té doby, co jsem nastoupil na konzervatoř, jsem se toho ani nedotkl. Takže pro mě byla Anna paradoxně mnohdy taková záchrana. Často jsem zapomínal choreografie a v prostředích soutěží mě to hodně vracelo do minulosti. Bral jsem to tak, že jsem zpátky, a i ta nervozita tam často byla dost hmatatelná, myslím na parketu, takže to bylo náročné. Jsem rád, že jsme to zvládli tak, jak jsme to zvládli.

A jak se vám pracovalo se „služebně staršími kolegy“, tuzemskými hereckými esy jako jsou třeba Saša Rašilov nebo Jitka Ježková. Jaká to pro vás byla zkušenost?

Anna Marie Fučíková: Jitka a Saša hrají moje rodiče a musím

říct, že Jitka pro mě byla fakt maminka. Vždycky, když byly pauzy, tak si o natáčení se mnou povídala a pomáhala mi. Měli jsme tradici, že vždycky přinesla tyčinku, kterou jsme si spolu dali napůl. Se Sašou to byla hrozná sranda, protože uměl vždycky nahodit dobrou atmosféru. Bylo to s ním skvělé a velmi ráda na to vzpomínám.

Daniel Žižka: Pro mě bylo hodně cenné je pozorovat v práci. Vidět, že toho mají hrozně moc. Taneční byly velmi intenzivní projekt, ale do toho museli řešit divadlo a spoustu dalších věcí. A nejvíc inspirativní pro mě bylo, jak to zvládali. To, jaké podávali výkony a zároveň měli vždy dobrou náladu, kterou dokázali přenést na plac, a byla s nimi vždycky legrace.

A Jiří Vejdělek?

Daniel Žižka: Za mě má velký smysl pro humor a přišlo mi, že tam nebyla taková ta bariéra herec / režisér. I když ho člověk respektuje, tak tam nebyl ten strach z autority. Byl velmi nablízko. Často si nás vzal stranou, pobavil se s námi o nějaké situaci, co jsme natáčeli. Neměl jsem pocit nějakého přehnaného respektu, který by mě nějak omezoval.

Anna Marie Fučíková: Strašně lidský. Kdykoliv mě cokoli trápi, on to na mě okamžitě poznal, vzal si mě stranou a hned to se mnou probral s tím, že se mě zeptal, jak se cítím.

„ZÁKLAD VZTAHU JE RŮST VEDLE SEBE A NE, ABY SE JEDEN OBĚTOVAL ZA DRUHÉHO,“

— říká **Hana Vagnerová**

Hano, vaše postava do světa seriálu Taneční vlétne jako velká voda a nenechá tam kámen na kameni. Mohla byste ji, prosím, krátce představit? Koho hrajete?

Hraju černou ovci celé rodiny. Takovou nepovedenou dceru, která ovšem, z mého pohledu, není zase tak nepovedená. Dělá si, co chce a svůj život si zařídí po svém.

Je protikladem své sestry Moniky, kterou hraje Jitka Ježková, a která naopak všechny poslouchá a hodně dbá na to, co si ostatní myslí. Ať už jde o rodinu nebo manžela. Moje postava Terezy si, možná až extrémně, dělá s životem, co chce.

To, co se mi na ní líbilo je, že si život zařídila tak, aniž by se strachovala, co si ostatní myslí.

Jinými slovy ta postava je vám sympatická a jde s vaším světonázorem?

Je mi sympatická tou zmiňovanou volností a divokostí. Samozřejmě je ale třeba říct, že to dohnala do extrému, protože jak se říká moje svoboda končí tam, kde začíná svoboda někoho jiného. Ona jde bohužel i přes mrtvolu a dokáže být sobecká, ačkoli to má sama pro sebe obhájené.

Líbí se mi ale ten střet, když proti sobě postavím dvě sestry,

přičemž jedna v životě trpí tím, že se nemůže hnout z místa, protože řeší, co si myslí ostatní, a ta druhá to naopak neřeší vůbec a postaví se na zadní. Ten samotný princip je mi sympatický.

Taneční jsou vztahový seriál, přesto je jeho tématem i tanec. Jak jste na tom byla s fyzickou přípravou vy? Uvidíme vás tančit nebo jste se tanci vyhnula? A jaké společenské tance máte ráda?

Já v seriálu prakticky netančím, mám tam akorát jednu taneční scénu se Sašou Rašilovem. Tu jsme spolu nacvičili za pár tréninků. Tím to pro mě bylo hotové. Tančuju ovšem hodně ráda, ale je fakt, že jsem nikdy nestudovala společenské tance. Chodila jsem na hip hop, na streetdance. Společenské tance jsou úplně jiné, máte v nich partnera, se

kterým se musíte sladit, což jsem předtím nikdy nemusela řešit, takže to pro mě byla úplně nová zkušenost.

Většina seriálů je o tom, jak získat vztah. Taneční řeší to, jak si vztah udržet, a to i po letech. Jak si podle vás udržet lásku, vztah nebo manželství všechny ty dlouhé roky? O čem to podle vás primárně je?

No právě. Ten příběh Moniky, kterou hraje Jitka Ježková, a jejího muže je o tom, že se ona podřídí světu kolem tak, aby mohli všichni fungovat. Z mého pohledu to není nejšťastnější. Každý to má jinak, ale já si myslím, že je strašně důležité ve vztahu být tím, čím jste, a nechat toho druhého růst a zároveň nezapomenout na svůj samotný růst, a ještě růst vedle sebe.

Nicméně když se jeden obětuje pro to, aby ten druhý mohl být spokojený, tak to je pro mě něco, co bych svému partnerovi vůbec nechtěla udělat. A kdyby to po mě vyžadoval on, tak si vůbec nedovedu představit, že bych s ním zůstala. Moje odpověď je taková, že základ je růst vedle sebe a ne, aby se jeden obětoval přes druhého.

Na příběhu naší ústřední dvojice vidíme příběh jedné emancipace, tedy empatickou ženu, mámu a manželku prakticky se super schopnostmi a jejího muže, který rád vede a nesouhlas mu není zrovna nejbližší. Souhlasíte s tím, že jasně vymezené role mohou ve 21. století platit v tanci, ale ne už v životě?

Pro mě tohle je, díky bohu, něco tak strašně zastaralého...Ve smyslu uplatňovat to kolektivně na celou společnost. Pokud je pár, kterému to vyhovuje, tak na tom není nic špatného. Mám spoustu kamarádek, které milují být doma a udělat ten domov hezký, zatímco jejich muž má onu úplně klasickou roli, a to že vydělává a zabezpečuje rodinu. Není na tom nic špatného.

To, co si myslím, že je velký problém, je, když se někdo snaží plošně uplatnit a na základě genderu říkat, kde je či není cíl pozice, a to vlastně... myslela jsem si, že už jsme dávno za tím, ale když si člověk přečte nějaké diskuze na sociálních sítích nebo vyjede mimo svoji bublinu, tak zjistí, že tam opravdu nejsme.

Takže to, co já považuji za obrovitánský přežitek, mě vlastně fascinuje tím, že to je v České republice stále téma.

Jak se podle vás vymanit z toho stereotypu a zaještěných kolejí, se kterými ona musí denně bojovat?

Je to komplikované. Já žiju v bublině lidí, kteří už tohle neřeší, a myslím si, že tím pádem je to jednodušší, protože vaše okolí formuje vaši realitu. Myslím si, že cesta z toho ven je třeba ta, co děláme právě teď. To znamená bavit se o tom. A ideálně se bavit s někým, kdo ty věci vnímá jinak a snažit se o oboustranně otevřenou diskuzi a mít respekt

To, co se pak bohužel často děje, je, že jsou vedle sebe dvě extrémní skupiny, které na sebe házejí špínu. Myslím si, že cesta ven je skrze dialog. Poslouchat opačné názory, zamýšlet se nad nimi, akceptovat je, zjistit proč to vlastně druhé straně tolik vadí. U některých lidí, když řeknete, že jste pro emancipaci, tak je to pro ně konec světa.

Snad se tady už, doufejme, nikdo nediví tomu, že ženy mohou volit nebo řídit auto, tak jak se podívali v minulém století. Nikdo se už v budoucnu snad nebude divit, že někdo třeba má rodinu a do toho je ve vedoucí pozici ve firmě. Anebo že se rozhodne ji nemít. Nebude se to řešit a bude to úplně normální.

Jak se vám spolupracovalo s jedním z největších tuzemských hitmakerů Jiřím Vejdělkem?

S Jirkou to bylo hrozně fajn. Myslím, že Jirka je zrovna v téhle otázce konzervativnější, že ty věci vidí v klasičtějších formách než já, ale bavilo mě si s ním povídat. Oba jsme se tomu, že máme jiné názory, dokázali zasmát. A jako tvůrce? Je skvělý. Má rád humor, je velmi zábavný, má rád herce a má rád svoji práci, takže to bylo hrozně hezké...

„KDYŽ JSEM SI
ČETLA SCÉNÁŘ, TAK
JSEM SI ŘÍKALA, JESTLI SE
NĚKDO NESPLETL,“

— říká **Zuzana Norisová**

Představíte nám, prosím, vaši roli Jiřiny?

Když jsem si četla scénář, tak jsem si říkala, jestli se někdo nespletl. Bylo tam, že Jiřina má mohutný hlas, mohutná stehna, mohutné všechno, ale spíš jde o to, že má mohutnou energii. Je hodně střelená a je to ten typ, který nepustí druhého ke slovu. Všechno ví. Navíc má manžela „Mědu“ se kterým jim to funguje, protože on raději ustoupí, aby byl klid. A navíc má Jiřina obchod, kam chodí dívky do tanečních nakupovat své modely. A ještě syna Jakuba, který tančí. Je to trochu mamánek, protože pro něj udělá všechno...

A jak jste na tom s tancem vy sama?

Já tanec miluji. Do tanečních jsem nechodila, ale tanci jsem se věnovala snad od pěti let. Měla jsem i to štěstí, že jsem si, hodně dávno, v jedné taneční soutěži mohla i zatančit. Od té doby se tomu bohužel nevěnuji, ale tady diváci najdou jednu lekci, kde Jiřina něco ukáže.

POSTAVY SERIÁLU TANEČNÍ

MONIKA KULHÁNKOVÁ

Jitka Ježková

„UŽ MĚ NEBAVÍ TANČIT
POŘÁD PODLE PARTNERA.“

Kdysi vášnivá tanečnice latiny se po manželově boku stala pouhou hospodyní a asistentkou při výuce. Stará se o potřeby všech okolo sebe, ale na svoje zapomíná. A Oldřich si na ně taky nevzpomene. Vždyť když všechno funguje k jeho spokojenosti, proč by si měl manželky nějak hledět? Monika toho začíná mít dost.

OLÍVIE KULHÁNKOVÁ

Anna-Marie Fučíková

„TANEC JE MŮJ ŽIVOT.
NEBO NE?“

Poslušná dcera, zodpovědná studentka a skvělá tanečnice. Tatínek a trenér v jedné osobě to ale považuje za samozřejmost a očekává skvělé výsledky na soutěžích. Ty sice pořád nepřicházejí, ale to už se musí změnit. Místo toho se mění Olívie. To bude asi tou novou láskou.

OLDŘICH KULHÁNEK

Saša Rašilov

„JÁ VÍM NEJLÉPE, JAK
MAJÍ VŠICHNI TANČIT.“

Vážený lékař a kdysi úspěšný tanečník latiny se rozhodl navázat na rodinnou tradici i vlastní soutěžní kariéru. Jeho prací je teď ostatní trénovat a řídit. A to on dělá moc rád. Sám se sebou i se svým životem je velmi spokojený a vůbec nevnímá, že jeho nejbližší s ním tu spokojenost vůbec nesdílejí.

MATĚJ KULHÁNEK

Antonín Holoubek

„VŽDYŤ JE TO JEN
TANEC.“

Normální puberták s velkým nadáním na výpočetní techniku, který si chce užívat poflakování a hraní na počítači. I když je naprosté dřevko a jakýkoli pokus o tanec vždy odmítal, pro slečnu svého srdce je ochoten se tanečních, které považuje za šaškárnou, zúčastnit. To ještě netuší, že s tím tancem a holkama to není zase tak jednoduché.

EVA KULHÁNKOVÁ
Daniela Kolářová

„VŠICHNI TANČÍTE ŠPATNĚ.“

Distingovaná dáma žije pod jednou střechou se svým synem Oldřichem a snachou Monikou, což jí dává možnost přísně kontrolovat veškeré aspekty jejich života. Výsledky svých kontrol samozřejmě okamžitě všem sděluje a na všechny nedostatky upozorňuje. Zkrátka ideální tchyně.

PAVLÍNA
Dana Batulková

„JÁ UŽ TANČIT NEBUDU.“

Rozvedená maminka Moniky a Terezy, na kterou začínají doléhat zdravotní problémy. Majitelka místního kulturního domu, který kdysi postavil její dědeček. Provozuje v něm kavárnu, ale spíš, než obsluhovat hosty, ji baví si s nimi povídat. Z Terezina návratu domů má až neférovou radost, jako by snad celé ty roky byla úplně opuštěná a Monika se o ni vůbec nestarala.

TEREZA
Hana Vágnerová

„VYTANCUJU ZE VŠEHO.“

Divoká mladší sestra Moniky, která se po letech vrací do rodného města. Ačkoli to vypadá, že přijela všem pomoci, její skutečná motivace je trochu složitější. Její vztah s Monikou ovlivňují staré nevyřešené konflikty.

KAREL KRÁL
Roman Zach

„TOMUHLE ŘÍKATE TANEC?“

Dávný Oldřichův soupeř v lásce i tanci. Moniku sice vyhrál Oldřich, ale Král ho aspoň na mistrovství republiky připravil o první místo. Teď má v sousedním městě vlastní taneční školu a jím trénovaný pár poráží v soutěžích Olívii s Jakubem. A když manželství Kulhánkových začne skřípat, Karel rád Monice připomene staré časy...

JAKUB
Daniel Žížka

„DOTANČIT AŽ NA VRCHOL.“

Olíviin taneční partner je velmi ambiciózní a pro úspěch v soutěžích je ochoten hodně obětovat. Olívie je pro něj jako vlastní sestra, se kterou je ale čím dál méně spokojený. Neuvědomuje si, že musí hledat chyby i u sebe a že skvělé taneční partnerky nerostou na stromech.

MÉĎA
Vasil Fridrich

„TANCUJU, JAK ŽENA PÍSKÁ, A MÁM KLID.“

Méďa svému okolí připadá jako utápnutý podpantoflák, ale on moc dobře ví, jaká je cesta ke šťastnému manželství s ženou Jiřinina temperamentu.

JIŘINA
Zuzana Norisová

„VŠEM SE TANČÍ NEJLÉPE V ŠATECH Z MÉHO OBCHODU!“

Protřelá obchodnice, která celé město obléká do tanečních. Svého synáčka Jakuba nekriticky rozmazluje a přísně vede svého manžela Méďu. Na tanečních soutěžích zuřivě fandí, pro synův úspěch by (možná) i vraždila.

BÁRA
Jennifer Baluchová

„TANEC V PÁRU JE SYMBOLEM PATRIARCHÁLNÍHO ÚTLAKU.“

Matějova kamarádka, která jediná je na tanečních ochotná snášet jeho šlapání zelí mimo rytmus. Koneckonců je to pořád lepší, než kdyby si pro ni přišel nějaký jiný kluk a nedejbože se ji pokusil při tanci řídit. A ten Matějův zájem o Kláru jí vůbec nevadí. Fakt vůbec.

KLÁRA
Anna Dvořáková

„SE MNOU
CHTĚJÍ
TANCOVAT
VŠICHNI.“

Kamarádka Báry
a objekt touhy Matěje.
Třídí kráska, která
ráda využívá své
ženské zbraně a na
tanečních ji baví hlavně
obdivný zájem kluků.

MIRIAM
Alžbeta Stanková

„TANCEM
TO ZAČÍNÁ
A U SOUDU
KONČÍ.“

Maminka Báry je
věcná a logická ve své
právníkové praxi i v životě.
Jako správná nejlepší
kamarádka Monice
v její manželské vzpouře
samozřejmě fandí.

ŠIMON
Jan Fanta

„TO UŽ JDEŠ
ZASE
TANCOVAT?“

Olíviin tajný nový přítel,
kterému se vůbec nelíbí,
kolik času Olívie věnuje
tréninkům a soutěžím.
A ten Olíviin taneční
partner Jakub pěkně
štve. Ještě jednou na ni
sáhne a uvidí!

REŽIE: Jiří Vejdělek
SCÉNÁŘ: Ivana Hokrová
PRODUCENTI PERFECT FILM: Jiří Vejdělek, Ondřej Hokr
KREATIVNÍ PRODUCENT TV NOVA: Matěj Podzimek
VÝKONNÝ PRODUCENT PERFECT FILM: Kateřina Špůrová
VÝKONNÁ PRODUCENTKA TV NOVA: Vladana Horná
KAMERA: Jan Drnek
CHOREOGRAFIE: Tereza Prucková
ZVUK: Jiří Klenka, Petr Senft
ARCHITEKT: Jan Vlček
VÝPRAVA: Roman Chochola
UMĚLECKÝ MASKÉR: Zdeněk Klika
STRÍH: Ondřej Hokr

HRAJÍ:

Jitka Ježková, Saša Rašilov, Daniela Kolářová, Dana Batulková,
Hana Vagnerová, Roman Zach, Zuzana Norisová, Alžbeta Stanková, Vasil Fridrich,
Anna Marie Fučíková, Antonín Holoubek, Daniel Žížka, Jennifer Baluchová, Anna Dvořáková,
Jan Fanta, Daniel Maslák, Laura Kopecká, Eva Leinweberová

Jakub Fůrst

PR

jakub.furst@novatv.cz

+420 732 582 839

nova